

[Aksel Larsen.]

ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft havde sagt det tydeligt, hvis han på dette punkt var i opposition til den højtærede udenrigsminister. Jeg ved godt, at der er en vis mand, der har for skik at citere biblen på en mærkværdig måde, og når det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft giver sig til at citere Lenin og Stalin, giver jeg intet som helst for disse citater og denne udlægning. Det ærede medlem har ikke kunnet bestride det, jeg har sagt i min tale, og har forsøgt at komme udenom det ved at komme med disse almindelige sætninger.

Man har iøvrigt i denne debat rettet det spørgsmål til min partifælle, fru Inger Merete Nordentoft, om hun ville godkende, at Rusland i et givet tilfælde angreb Danmark. Spørgsmålet står jo aldeles ikke sådan. Her har vi igen det udmærkede udenrigsministerielle eksempel på, hvorledes man kan spørge forkert. Det, det drejer sig om, er, at hvis Danmark indgår i en vestlig militæralliance, som i henhold til de amerikanske statsmænds udtalelser er vendt imod Sovjetunionen og skal bruges som angrebsvåben — jeg har under Marshalldebatte haft lejlighed til at dokumentere dette med mangfoldige citater fra denne talerstol —, hvis dette tilfælde indtræffer, er det givet, at det får sine konsekvenser, og det skal man tænke på her i Danmark. Hvis de tyske flyvepladser med kilometerlange betonstartbaner, som man hæger så omhyggeligt om, bliver stillet til rådighed for amerikanske bombeflyvemaskiner, der ganske rigtigt kun har ganske kort flyvetid til vigtige centre i Sovjetunionen, ja, så må man ikke gå hen og tro, at Sovjetunionen vil være så tosset at lade det foregå i al fredelighed.

Hvis Danmark går ind i en krigsblok imod Sovjetunionen, optræder det ikke korrekt imod det land, som har befriet Danmark, og hvis den angrebskrig kommer, som man fra vestmagternes side taler for og ønsker så ihærdigt, og hvis Danmark så er i pagt med disse vestmagter, så ved vi, at krigens ødelæggelser først og fremmest kommer over Danmark. Selv om man har en så stor kærlighed til disse kapitalistiske vestmagter, skulle man forsøge at betænke dette, og man skulle indse, at kun en politik i fredens interesse, kun en politik, hvor Danmark holder sig fri af alle alliancer, kun en politik, hvor Danmark er betænkt på at værne sin egen selvstændighed og i international målestok med de kræfter, vi råder over, at støtte fredens sag, kan være til gavn for Danmark.

Statsministeren (Hans Hedtoft): Jeg havde ikke tænkt at blande mig i denne debat, men da jeg kom til at afbryde det ærede medlem og fik et lidt dristigt svar fra ham, føler jeg mig dog foranlediget til at gøre en enkelt bemærkning.

Det ærede medlem anførte, at jeg i en tale i 1938 eller 1939 skulle have fremholdt den daværende engelske premierminister Chamberlain og hans selvopgivelsespolitik som et eksempel og noget efterfølgelsesværdigt. Nu kan jeg ikke på stående fod erindre, hvordan det hang sammen; men jeg er overbevist om, at følgende forklaring er rigtig: at jeg i en konfirmationstale ved den borgerlige konfirmation, hvor jeg, henvendt til de unge, sagde noget om, at når man havde sat sig et livsmål, skulle man ikke opgive en ting, selv om det ikke lykkedes første gang, har citeret Chamberlains ord: try again, prøv igen og igen og igen, altså formentlig en eller anden variation af: giv ikke op! Nu at anføre dette som et eksempel på, at jeg for mit vedkommende har været en prædikant for den chamberlainske selvopgivelsespolitik, det skal man hedde Aksel Larsen for at kunne gøre.

Første næstformand (Arnth Jensen): Det ærede medlem hr. Aksel Larsen har ordet for en kort bemærkning.

Aksel Larsen: Jeg har aldeles ikke beskyldt den højtærede statsminister for nogensinde at have været prædikant for den chamberlainske selvopgivelsespolitik. Chamberlains politik var nemlig ikke nogen selvopgivelsespolitik, det var en politik, der gik ud på at træffe fredelige overenskomster med Hitlertyskland, og i det konkrete tilfælde München gik den ud på, at Englands og Frankrigs regeringer forpligtedes til at komme Tyskland til hjælp med alle midler, også militære, hvis Tjekkoslovakiet satte sig til modværge imod Hitler. Det var så sandelig ikke selvopgivelsespolitik, Chamberlain førte i München. Men umiddelbart efter Chamberlains indsats i München og i en situation, hvor Chamberlain blev hyldet, også i den socialdemokratiske presse, for sin indsats i München, stod den højtærede statsminister på prædikestolen i Nikolaj kirke og fremholdt Chamberlain som et lysende eksempel for de unge og sagde: følg Chamberlains eksempel; try, try, try again! Undskyld, når man i en sådan situation, overhovedet i en sådan tale, nævner Chamberlain, fremholder hans eksempel og nævner udtrykket: try, try, try again! som det, der havde været hans ret-